

у порівнянні з контролем. При застосуванні іхтіолу, з метою фармакоterapiї ранового процесу, перебіг усіх фаз мав свої відмінності і видужання наступало на 2-3 доби пізніше ніж у собак із аналогічною патологією де застосовували “Левомеколь”. Отже обидві мазі проявляли позитивний вплив при лікуванні гнійних ран у собак, проте ефективнішою виявилась мазь “Левомеколь”.

УДК 619:615

Хома А.Я., студент II курсу ОС Магістр, спеціальність “Ветеринарна медицина”

Науковий керівник – Слюсар Н.В., кандидат вет. наук, доцент
Подільський ДАТУ, м. Кам'янець-Подільський, Україна

ФАРМАКОТЕРАПІЯ ЗА УМОВ ЗАПАЛЕННЯ ШЛУНКУ І КИШОК У СОБАК

За останні десятиліття все більше власників заводять домашніх тварин, і зокрема, собак різних порідних груп. Серед хвороб незаразної етіології часто зустрічаються захворювання органів та системи органів травлення у собак, але частіше всього, запалення шлунку і кишок. Причин багато, але основними, на нашу думку, є порушення годівлі та утримання тварин.

Актуальність теми. Оскільки в даній зоні обслуговування тварин часто зустрічаються хвороби пов'язані із запаленнями та розладами роботи шлунково-кишкового тракту то ця тема, на сьогодні, є актуальною.

Мета. Визначити фармакотерапевтичну ефективність 2-х лікувальних схем за гастроентериту у собак. Науково-практичний дослід проводили на двох групах тварин. Їх підбирали за принципом аналогів. З метою лікування застосовували адсорбенти, ферментні, антимікробні препарати, М-холінолітик, тощо.

Перед початком лікування тваринам проводили загальні та спеціальні методи досліджень. Щоб поставити діагноз на гастроентерит необхідний комплексний підхід, насамперед, провести аналіз годівлі, враховувати етіологічні фактори, характерні клінічні ознаки, результати патологоанатомічного розтину, за умов загибелі тварин, та лабораторні дані, а також провести диференційну діагностику інших хвороб із подібною клінікою.

Від хворих тварин відбирали кров для морфологічних та біохімічних досліджень перед початком лікування так і по завершенню лікування. Тваринам покращували умови утримання та годівлі. Адже фармакоterapia хвороб травної системи буде не ефективною у випадку неправильної і неповноцінної годівлі.

Вивчали патогенез хвороби, усували етіологічні чинники які спричинили хворобу. Щоб лікування було точним і раціональним визначали кислотність шлункового соку у дослідних собак хворих на гастроентерит. Попередній діагноз підтвердився. Проте фармакоterapiю необхідно застосовувати різну при гастритах із підвищеною та із гастритами із пониженою кислотністю шлункового соку. Тому й було застосовано 2 фармакотерапевтичні схеми.

В механізмі патогенезу хвороби (гастроентериту) лежить запалення шлунку і тонких кишок, яке виникає внаслідок безпосереднього впливу етіологічних факторів та пошкоджуючої дії на слизову оболонку алергічних і аутоімунних процесів. Розвиток патологічного процесу, порушення порожнинного

та мембранного травлення і всмоктування поживних речовин, залежить від характеру та інтенсивності ураження кишечника, розвитку дисбактеріозу й аутоінтоксикації, стану загальної резистентності організму. Хвороба, особливо за тривалого перебігу, виснажує тварин, знижує резистентність, що провокує виникнення інших патологій.

Згідно з деякими вченнями, в механізмі розвитку та перебігу хвороби важлива роль належить активним біогенним амінам і в першу чергу гістаміну який у великій кількості утворюється в кишковикі. Надлишок в організмі гістаміну і інших біогенних амінів, порушує нервові процеси і підвищує тонус гладеньких м'язів шлунково-кишкового тракту, кровеносних судин, бронхів і спричиняє біль та посилює запалення. Зменшення, на самому початку запалення, моторної і секреторної функцій кишок призводить до глибокого порушення процесів травлення у тварин хворих гастроентеритом.

Висновок. В результаті науково-практичного дослідження доведено, що найбільш вдале поєднання фармакологічних препаратів: адсорбентів, ферментних, анти-мікробних, тощо в лікувальній схемі гастроентериту спричинило видужання в групах біля 80 % із усіх захворілих, фармакотерапію проводили з урахуванням фармакокінетики препаратів у хворому організмі.

УДК 637.05

Шаряк М.М., студент II курсу ОС Магістр, спеціальність "Ветеринарна медицина"

Науковий керівник – Супрович Т.М, доктор с.-г. наук, професор

Подільський ДАТУ, м. Кам'янець-Подільський, Україна

ВИВЧЕННЯ БІОЛОГІЧНИХ ВЛАСТИВОСТЕЙ ЗБУДНИКІВ МАСТИТІВ У КОРІВ НА БАЗІ СТОВ "КОЗАЦЬКА ДОЛИНА 2006" ДУНАЄВЕЦЬКОГО РАЙОНУ ХМЕЛЬНИЦЬКОЇ ОБЛАСТІ

Мастити на сьогоднішній день залишаються досить глобальною проблемою, так як поширені в усіх без винятку країнах, де виробляють молоко. Вони не тільки впливають на здоров'я тварин і якість молока, а й призводять до значних фінансових збитків. Світова молочна промисловість втрачає через наявність маститів щорічно до 35 млрд. доларів. За даними вітчизняних авторів, захворювання корів на мастит охоплює від 10 до 70 % стада, а 8-16 % корів хворіють 2 рази і більше впродовж лактації. Кількість корів, хворих на субклінічний мастит, у 3-5 разів перевищує кількість тварин із клінічними формами маститу. На даний час розроблені і впроваджуються у виробництво методи ранньої діагностики, профілактики і лікування цього захворювання шляхом застосування різних антимікробних препаратів і фізіотерапевтичних засобів, проте їх ефективність і наслідки не завжди задовільні.

Метою досліджень було виявлення етіології маститів у господарстві та вивчення біологічних властивостей основних збудників маститів у корів.